

ဇေယျန (ရာမည)

အောင်မြတ်သာနှင့်

လူခြောက်အတိုက်

အောင်မြတ်သာနှင့်လူခြောက်အတိုက်

"သန်းရှင် ... ဟေ့ သန်းရှင်"

ကုန်ခြောက်ဆိုင်ပိတ်ခါနီး အိမ်ထဲကနေ လှမ်းအော်နေတဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အသံကြောင့် ဆန်ထည့်ထားတဲ့ပုံးကို ပစ်ချလိုက်ပြီး

"ဘာတုန်းအေ ဒီမှာ ဆိုင်သိမ်းနေတာ မမြင်ဘူးလား"

"ဆိုင်သိမ်းတာအသာထား မနေ့က မြတ်တဲ့အမြတ်ငွေတွေ ဗီရိုထဲထည့် ထားတာ မရှိတော့ဘူးဟ"

"ရှိပါမှာတော် အထားမှားတာနေမှာပါ ... သေချာရှာကြည့်ပါဦး"

"ရှာပြီးပြီ မင်းများ နေရာပြောင်းလိုက်သလားလို့လေ"

"ကြံကြီးစည်ရာတော် ကျုပ်က ဘာလို့နေရာပြောင်းရမှာလဲ မနက်ဖြန် ဈေးရင်းဖို့ငွေက တစ်ထပ်၊ အမြတ်ငွေကတစ်ထပ် သေချာထားထားတာ လေ"

"အေး ဟုတ်တယ် ... အခုက ဈေးရင်းဖို့ငွေပဲ ကျန်တော့လို့ပေါ့ဟ"

ခင်ပွန်းဖြစ်သူစကားကြောင့် အိမ်ရှေ့ဆိုင်တံခါးကို ကပျာကယာပိတ်လိုက် ပြီး အထဲဝင်ကြည့်လိုက်ရာ ဈေးရင်းငွေတစ်ခုသာ ပိုက်ဆံပုံးထဲကျန်နေတာ မြင်လိုက်ရတယ်။

"ကိုသာမောင် အိမ်ကို သူခိုးများကပ်လေသလား"

"သန်းရှင်ရယ် သူခိုးကပ်ရင် ဒီဈေးရင်းငွေကို ချန်ထားမလား ... အကုန် ယူသွားမှာပေါ့"

"အင်း အဲဒါလည်း ဟုတ်တယ်နော် ... ကျုပ်တို့တစ်ပတ်လုံး ရောင်းထားရ တဲ့အမြတ်ငွေတွေ ကုန်ပါပြီတော် ... အီးဟီးဟီး"

သန်းရှင်က အိမ်တိုင်ကိုမှီပြီး ငိုချလိုက်ရာ ကိုသာမောင်က

"စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ... ငါတို့ အထားမှားတာနေမှာပါ ... လာလာ ထမင်းစားရအောင်"

ကိုသာမောင်တို့လင်မယားလည်း ပျောက်သွားတဲ့ငွေကိုနှမြောတဲ့စိတ်နဲ့ ထမင်းကို အဖြစ်လောက်သာ စားဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နှစ်လလောက်ကြာတော့ အလားတူကိစ္စမျိုး ထပ်လာခဲ့တယ်။ ဒီ တစ်ခါတော့ လင်မယားနှစ်ယောက်သာ သိတဲ့နေရာမှာ ထားထားတဲ့ငွေက ပျောက်ခြင်းမလှ ထပ်ပျောက်သွားပါလေရော။

"ကိုသာမောင် ... ငွေတွေထပ်ပျောက်ပြန်ပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ သူခိုးခိုးတာ လည်း မဖြစ်နိုင်သလို ကြွက်ချီတာလည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး။ အခုတလော ကျုပ် လည်း အိပ်မက်တွေမကောင်းဘူး ဖြစ်နေတယ်"

"ဒါဖြင့် ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ... ငါ့အထင်တော့ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်လောက်ဘူး ထင်တယ်"

"ကျုပ်အသိတွေထဲမှာ ပယောဂကောင်းကောင်း ကုတတ်တဲ့ဆရာတွေ ရှိ တယ်။ တော် သဘောတူရင် အိမ်ကိုပင့်ပြီး ကြည့်ခိုင်းလိုက်ရမလား"

ကိုသာမောင်လည်း မကြာခဏ ငွေတွေပျောက်လို့ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ် ဆင်းရဲဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ သဘောတူပေး ခဲ့တယ်။

ကိုးဖီးဆိုင် ကန်တော့ပွဲ သုံးပွဲကို အစီအရီချထားပြီး အမွှေးတိုင်

ဖယောင်းတိုင်တွေကို အငွေ့တထောင်းထောင်းထအောင် ထွန်းထားတဲ့ ဘုရားကျောင်းဆောင် အရှေ့မှာတော့ အသက်ငါးဆယ်အရွယ် လူကြီးတစ်ယောက်က တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေခဲ့တယ်။

"မင်းတို့အိမ်ကို မနာလိုတဲ့သူတစ်ယောက်က စီးပွားလျော့အောင် တိုက်ထားတာပဲ"

"ဗျာ စီးပွားလျော့အောင် ဟုတ်လားဆရာ"

"ဟုတ်တယ် ... မင်းတို့စီးပွားပျက်တဲ့ထိမဟုတ်ပဲ ဒီကနေ ရှေ့ဆက်မတက်အောင် လုပ်ထားတာ"

"ကူညီပါဦးဆရာရယ် ... ကျွန်တော်တို့က ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံလည်း မရှိတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပါတယ်"

"သိပ်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့ ... ဆရာ အခုပေးတဲ့အဆောင်ကို အိမ်ပေါက်ဝနဲ့ ခြံပေါက်ဝတွေမှာ ကပ်ထားပြီး ရေမန်းကို တစ်အိမ်လုံးဖျန်းလိုက်ပါ အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်"

ကိုသာမောင်တို့လည်း အဆောင်နဲ့ရေမန်းကို ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လိုက်ရာ ငွေတွေမပျောက်တော့ပဲ အဆင်ပြေသွားခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကိုသာမောင်တို့ရဲ့ ကုန်စုံဆိုင်လေးကလည်း တဖြည်းဖြည်း ရောင်းကောင်းလာခဲ့တဲ့အတွက် ဆိုင်ကို ထပ်ချဲ့ဖို့ဖြူလိုက်ရာ ကြမ်းခင်း သစ်သားပြားအောက်မှာ ခဲပြားနဲ့ရေးထားတဲ့ အစီအရင်တစ်ခု ထွက်လာခဲ့တယ်။

"သန်းရှင် ... ဒီမှာကြည့်ဦး"

"ဟင် ခဲပြားပေါ်မှာ ဘာတွေရေးထားတာလဲ မသိဘူးနော်"

"ငါတို့ ပိုက်ဆံတွေပျောက်တာ ဒါကြောင့်ပဲဖြစ်ရမယ် ... ဆရာကောင်းနဲ့

တွေပေလို့သာပဲ နောက်ဆို မတွေးဝံ့ဘူးဟေ့"

"လူတွေကလည်းတော် ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး သူများကို ဒုက္ခလိုက် ပေးနေရတယ်လို့"

သန်းရှင်က ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ရေရွတ်ပြီး ခဲပြားကို စက္ကူနဲ့ထုပ်ကာ အိမ်ရှေ့ရေမြောင်းထဲ ပစ်ထုတ်လိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဆိုင်အသစ်ဖွင့်ပြီး လေး ငါးလကြာတဲ့အထိ အဆင်ပြေနေခဲ့ရာ တစ်ညမှာတော့

"ရှပ် ရှပ် ရှပ်"

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ခြေသံကြောင့် အိပ်မပျော်တပျော်ဖြစ် နေတဲ့ ကိုသာမောင် လန့်နိုးလာပြီး

"သန်းရှင် ထဦး ... အိမ်ရှေ့မှာ ခြေသံကြားနေရတယ်"

"ဟင် ဘယ်ကခြေသံလဲ သူခိုးများလား"

"ငါလည်းဘယ်သိမလဲ ... ခြေသံကတော့ သေချာတယ် ... ငါသွားကြည့် လိုက်ဦးမယ်"

ကိုသာမောင်က ခြင်ထောင်ကို အသာလှန်ကာ ခြေရင်းမှာ ဆောင်ထားတဲ့ ဝါးရင်းတုတ်ကို ဆွဲယူလိုက်တဲ့အချိန် ခြေသံက ပျောက်သွားခဲ့တယ်။ အိမ် ရှေ့ထွက်ကြည့်တော့လည်း လူရိပ်နဲ့တူတာဆိုလို့ ဘာမှမတွေ့တဲ့အတွက် အိပ်ရာထဲပြန်ဝင်လာပြီး

"ငါများ နားကြားမှားတာလား အပြင်မှာလည်း ဘာမှမတွေ့ဘူး"

"ကြွက်တွေဘာတွေ ဖြစ်မှာပါ သိပ်လည်းစိတ်ပူမနေပါနဲ့ မနက်လည်း အစောကြီးထရမှာ မဟုတ်လား အိပ်ဦး"

မိန်းမဖြစ်သူစကားကြောင့် ကိုသာမောင် လှဲချကာ အိပ်လိုက်တယ်။ မနက် လင်းအားကြီးချိန်ရောက်တော့ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေဝယ်ဖို့

ခေါင်းရင်းမှာ သိမ်းထားတဲ့ ပိုက်ဆံပုံးကိုဖွင့်လိုက်ရာ ငွေစက္ကူတွေ တစ်ရွက်မှ မရှိတာ မြင်လိုက်ရတယ်။

"သန်းရှင် ... ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်မှာထားထားလဲ"

"ခေါင်းရင်းက ပုံးထဲမှာ ရှိတယ်လေ ဆီနဲ့ကြက်သွန်တွေ ထပ်ဝယ်လာဦးနော်"

"ဈေးဝယ်ဖို့နေနေသာသာ လမ်းစရိတ်တောင် မရှိတော့ဘူးဟ"

ကိုသာမောင်စကားကြောင့် မျက်နှာသစ်နေတဲ့ သန်းရှင်တစ်ယောက် ကပျာကယာထလာပြီး

"ညကပဲ သေချာရေပြီး ထည့်ထားတာလေ ပျောက်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတာ"

"အဲဒါတော့ ငါလည်း ဘယ်သိမလဲ ..."

"ကိုသာမောင် ... ကျုပ်တို့အရင်က ဖြစ်ခဲ့သလိုများ ပြန်ဖြစ်နေတာလား"

"ဒီဇာတ်လမ်းက ပြန်စလာပြန်ပြီထင်တယ် စိတ်ပျက်စရာကွာ"

"စိတ်ပျက်မနေနဲ့ ဗီရိုထဲကလိုတဲ့ငွေယူပြီး ဈေးဝယ်လာခဲ့ ... ကျုပ်လည်း ဆရာဆီသွားပြီး အကျိုးအကြောင်း သွားမေးဦးမယ်"

ကိုသာမောင်လည်း ဗီရိုထဲကနေ ငွေအချို့ကိုယူပြီး ဈေးဝယ်ရန် ထွက်သွားခဲ့တယ်။ နေထန်းတစ်ဖျားလောက်ရောက်တော့ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ပြန်ရောက်လာတဲ့အချိန် မိန်းမဖြစ်သူကို ဆိုင်မှာမတွေ့လို့ ဘေးအိမ်ကိုမေးကြည့်တော့ ပယောဂဆရာဆီသွားတယ်ဆိုပြီး သိခဲ့ရတယ်။

ခဏကြာတော့ သန်းရှင်တစ်ယောက် မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ပြန်ရောက်လာပြီး

"ကျုပ်တို့တော့ အားကိုးမဲ့ပါပြီ ကိုသာမောင်ရေ ..."

"ဟေ ဘာဖြစ်လို့တုန်း"

"ကျုပ်တို့ဆီလာတဲ့ဆရာ ဆုံးသွားပြီတဲ့"

"ဘယ်တုန်းက ဆုံးသွားတာလဲ "

"လွန်ခဲ့တဲ့လက ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ဆုံးတာလို့ပြောတယ် ...
အခုကျုပ်တို့ ဘယ်သူ့ကို အကူအညီတောင်းရပါ့မလဲ စိတ်တွေညစ်ပါရဲ့
တော်"

"သိပ်လည်းစိတ်ညစ်မနေပါနဲ့ ... အခြားစွမ်းတဲ့ဆရာတွေလည်း ရှိမှာပါ"

ကိုသာမောင်က မိန်းမဖြစ်သူကိုနှစ်သိမ့်ရင်း ဆိုင်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို
နေရာချနေခဲ့တယ်။

အရင်ကဆိုရင် တစ်လ တစ်ခါ နှစ်လတစ်ခါမှ ငွေတွေပျောက်ရာကနေ
အခုဆိုရင် တစ်ပတ်တစ်ခါ သုံးရက်တစ်ခါလောက်အထိ ပျောက်လာခဲ့
တယ်။ ကိုသာမောင်တို့လည်း ပိုက်ဆံတွေကို လက်ထဲကိုင်ထားပြီး စောင့်
ကြည့်ခဲ့ပေမဲ့ မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားလို့ နီးလာရင် လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့
ပိုက်ဆံတွေမရှိတော့တဲ့အထိ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

အခြားဆရာတွေနဲ့ ခေါ်ပြတော့လည်း ရက်ပိုင်းလောက်သာ ငြိမ်ပြီး တစ်
ပတ်ကျော်တာနဲ့ငွေတွေ ပြန်ပျောက်လာတာကြောင့် ကိုသာမောင်တို့ဈေး
ဆိုင်လေးမှာ ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေ တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းလာခဲ့သလို
စီးပွားရေးကလည်း ကျဆင်းလာခဲ့တယ်။
